

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

<i>Miklósi-Hosszú Zita:</i>	
Szeretett Testvéreim!	1
<i>Balogh Éva:</i> Közös élmények a Malom-tónál	2
<i>Kopeczky Bence:</i> Férfitábor	3
Konfirmáció 2024	4
<i>Kövy Rózsa:</i> Gyülekezeti kórusunk a REND-en	5
Állandó heti/havi gyülekezeti alkalmak	5
<i>Kopeczky Bence:</i> Mécsesstartók családos tábor	6
<i>Steinbach József:</i> Találkozás az Úrral – Mélyebben az erőtlenségben	8
<i>Szakács Gergely:</i>	
A Szeretethimnusz küldetése	12
Támogatás	13
<i>Kovács Helga:</i> Az Édenkert Pápai Református Óvoda élete tavasztól ősziig	14
Anyakönyvi hírek	15
Hirdetések	16

„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre? Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztusban.”

(2Kor 14-17)

Szeretett Testvéreim!

Illatok, szagok – ennek a képe kerül eléink az Igében. A szaglás egy az érzékeléseink közül, mégis sokszor nem adunk neki nagyobb jelentőséget, szemben a látással és a hallással, ráadásul a mi református kegyességünkben a hitgyakorlatunkhoz nem kapcsolódik semmi olyan, ami a szaglást igénybe venné. Pedig nagyon meghatározó tud lenni a szag, az illat atekintetben, hogy valahol, vagy valakik között jól érezzük-e magunkat. Ha valahol rossz szag van, feszengünk, távolodni akarunk. Azonban, ha egy jó illatú helyre lépünk be, attól automatikusan jól érezzük magunkat. Megfigyelték, hogy a legélesebb helyzetekben, a traumáknál is a szag emlékek maradnak meg a legélesebben. S ne felejtjük el, tudattalanul azokhoz az emberekhez vonzódunk a leginkább, akiknek a szaguk egyezik a preferenciáinkkal.

A Bibliában ennek ellenére kevés szó esik az illatokról, de egy jelentős alkalomkor mégis: amikor Istennek áldozatot mutatnak be, vagyis amikor az ószövetségi ember Istennel kapcsolatba kerül. Noé, amikor kiszáll a bárkából, áldozatot mutat be, melynek füstjében szívüknek imádsága, megtartott életükért való hálája száll felfelé: „megérezte az Úr a kedves illatot”. A zsolttáros is így fohászkodik: „Jusson eléd imádságom, mint illatáldozat”. És ne felejtjük: minden ószövetségi áldozatnak is csak akkor van értelme, ha szívből, mélyből jövő, és tartalma van: bűnvallást, hálát és magasztalást tartalmaz.

Mondhatjuk azt, hogy az Isten-kapcsolatunknak illata, szaga van, és ez kihat mindenre. Érzik körülöttünk az emberek. Árukodó szaga van annak, ha Isten-kapcsolatunk csak valami tradícióból fenntartott valami, ha az üres, ha az nem élő. Ha a hitünk csak szokásokból és szavakból áll. Mi lehet tehát az a jó illat, amiről a Szentírás beszél? A Krisztus illata! A Krisztus ismeretének illata! Amelyhez hozzátartozik Krisztus kereszthalálának és feltámadásának a ténye is: ami nem mást jelent, mint Isten szeretete, és Isten elfogadta ezt az áldozatot. „Krisztus szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándéknak, az Istennek kedves ILLATként”, és mi ezért Isten szeretett gyermekei lehetünk, vagyunk.

És ennek ismeretében, tudatában, őszinte igaz hitében és megélésében tudok szólni, beszélgetni vagy épp valakit meghallgatni, tudok segíteni vagy épp nemet mondani, mosolyogni vagy sírni is akár. És ennek illata van! Ez a velem lévő, velem járó, élő Krisztus illata.

És kedves testvérek a saját környezetünkben, mi magunk vagyunk Isten képviselői. Krisztus illatának közvetítése elsősorban a szeretetben, a jelenlétben, az odafordulásban mutatkozik meg. A másikkal kialakított kapcsolatban, a másokkal való kapcsolódásban tudjuk képviselni Krisztust. Merül fel a kérdés: Jó illatú keresztények vagyunk-e? Jó illatú gyülekezet vagyunk-e? Az én orrom csupa jó illatot talált eddig a pápai gyülekezetben, de mindig megbújik egy-egy rothadt étel a kamra rejtett zugaiban. Megtaláljuk-e magunk romlottságait, hogy azt Isten elé vigyük, és vele együtt eldobjuk az életünkéből?

Legyen a mi parfümünk: az Istennek irántunk és minden ember iránt való szeretete, amit megbizonyított a Jézus Krisztusban, amellyel körbevesz és hordoz, bármi is ér. Annak tudása, ismerete és hirdetése – szóval, tettel, léttel, azzal, ahogyan megélünk bármit is – a Szentlélek által. Ámen

Miklósi-Hosszú Zita

Tanévzáró és családi nap

Közös élmények
a Malom-tónál

Az idei hittanos tanévzáró istentiszteleten, az igehirdetés után, a Munkácsy Mihály Általános Iskola II-III. osztályosai, illetve a Vajda Márta Óvoda és Általános Iskola és Szakiskola diákjai mutattak be egy rövid kis műsort. A gyerekeket Márkusné Bak Enikő és Rakonczay Zsuzsanna hitoktatók készítették fel. A hetedikes konfirmandusok ezúttal sem műsorral készültek, hanem többen is aktívan vettek részt a liturgiában, illetve úgynevezett láthatatlan segítséget nyújtottak (többek között kirakták az aktuális énekeket, megszámolták a jelenlévőket, illetve istentisztelet után a perselypénzt is ők számolták meg).

A tanévzáró istentisztelet után kezdődhetett a már hagyományosan megrendezett családi nap. Idén a Malom-tónál gyűltünk össze. Ezúttal már megszokott mederből kilépve először tölthettek együtt egy felejt-

hetetlen, élményekkel teli délutánt a hittanos iskolások és az Édenkert Pápai Református Óvoda gyermekei. Természetesen nem csak a gyermekeké volt ez a nap, a szülők, nagyszülők is boldogan szakadtak ki a szürke hétköznapi monotonitásából, és adták át magukat az önfeledt szórakozásnak, játéknak. Istennek hála végül összesen több mint kétszázan gyűltünk össze.

Idén az időjárás is kedvezett a szabadtéri programoknak, úgyhogy a gyerekek legnagyobb öröme ezúttal nem maradt el a légvárvilág, az óriáscsúszda és a buborékfoci sem. De a csillámtetők is nagy népszerűségnek örvendtek, nemcsak a gyerekek, hanem a felnőttek körében is.

Az ebédre felszolgált ízletes babgulyás elfogyasztása után a legkisebbekkel a óvoda pedagógusai foglalkoztak, a nagyobb gyerekek pedig szabadon választhattak a különböző szórakozási lehetőségek közül. Márkus Mihály lekipásztor a felnőtteket próbálta közös aktivitásra ösztönözni, különböző ismerkedős, mozgásos foglalkozások segítségével. A kezdeti félénkség a viccesebbnél viccesebb szituációkat kreáló játékok hatására hamar elillant. Jó volt látni és érezni, hogy Isten velünk volt, és az Ő közreműködésével megnyíltak egymás felé a néhány perce még szinte teljesen ismeretlen emberek. Végül pedig az irányított beszélgetések során egyre többeknél bizonyult rövidnek a megszabott időkeret.

Istennek hála az ilyen közösségi alkalmak megszervezéséért!

Balogh Éva

Férfitábor

Ahogy eddig mindhárom előző alkalommal, úgy idén is Rezibe látogatott négynapos táborára a Férfikör, kiegészülve apákkal és fiaikkal. Azonban sajnos hiányzóik is voltak a tábornak, hiszen Ibi mama halála mindnyájunkat megrázott, és a gyász érthető módon sokakat otthon marasztalt. A temetés miatt a tábor is később indult, és igazából csak három és fél napos volt, és mivel közülünk is sokan álltak meg a ravatálnál, ez így volt rendjén. A tábor résztvevői ezen az úton is szeretnék kifejezni őszinte részvétüket. Szerdán délután érkezünk meg a szálláshelyre, ahol a beköltözés és a szokásos kivel mi van kérdések után az első közös program a vacsora és az esti áhítat volt, amit az akkor még tartó EB csoportkörök zárómérkőzéseinek nézése követett.

A csütörtök délelőtti program az első közösen és pár fős csoportokban történő témafeldolgozás volt, ahol azt beszéltük át, hogy Istennek mekkora gyógyító és megtartó hatalma van. Majd az elmaradhatatlan túra következett, ami egy 18 kilométeres körtúra volt Hévízen át. A tűző nap és a néhol igen gazos út ellenére igen jó hangulatú beszélgetések alakultak ki. Útközben párszor megálltunk pihenni, és közben megcsodálhattunk többek között egy régi temetőt a kápolnájával, ahova be is lehetett

menni, és egy ókori római villa maradványait, valamint egy finom fagyira is betértünk. A geoládák begyűjtése után a kirándulás végére azonban, a fárasztó félnapos gyaloglás és a nagy szintkülönbségű meredek emelkedőkkel teletűzdelt túra végére a legfiatalabbak és a legszószátyárabbak is hallgatagon bandukoltak vissza a szállásra. Ott mindenki nagy öröme a falusi jakuzzi, a „dézsa” várt minket, és amíg mi, fiatalok vacsoráig tartó dézsázásunk alatt úgy megraktuk, hogy amikor vacsora után átadtuk helyünket a felnőtteknek, őket már egy legalább 50 fokos víz várta, ami reggelre is csak 30 fokra hűlt le.

Mikor ez a reggel felvirradt, a reggeli áhítat és a reggeli elfogyasztása után két témát veséztünk ki a délelőtti folyamán: Isten gyógyító munkájáról és a meggyógyulás vagy meg nem gyógyulás lehetséges lelki „tüneteiről” beszélgettünk. Majd ebéd után jött a várva várt délután: a strand. Habár az odautat egy felborult kamion balesete nehezítette meg, mi azért beugrottunk egyet fagyizni Szigligetre, majd a helyi strandig sem kellett sokat mennünk. A Balaton a vártnál melegebb volt, azonban a szél élénken fúj, ezért nem tudtuk megdönteni a tavalyi 144 passzos, „a labda levegőben, érintéssel történő minél több átadását, mielőtt az a vízbe esik” című játékunk rekordját.

A strandolás, napozás és fürdés után újra Rezi felé vettük az irányt, ahol a nélkülözhetetlen sütögetés volt az esti program és vacsora egyben. Izzott a parázs, csörögtek a nyársak, sülték a húsok, a szalonak zsírja a kenyérre csöpögött, néhányaknak a nyála is csorgott, de a végén mind az összes hús elfogyott, pedig impozáns mennyiség volt.

Majd szombat délelőtti utolsó témaként a megbocsátás és az elengedés volt terítéken, kicsit később pedig már az ebéd, ami után búcsút vettünk egymástól, majd Isten kegyelméből mindenki épségben hazaért, és lelkileg feltöltődhetett abban a pár napban.

Kopeczky Bence

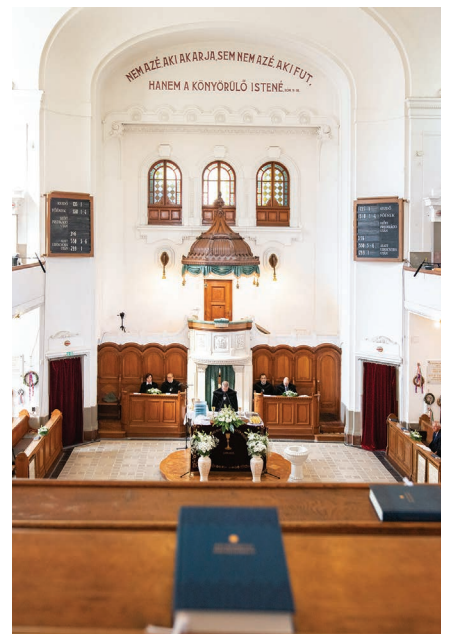

Konfirmáció 2024

Idén pünkösdkor tizenhét fiatal állt az úrasztalánál és tett fogadalmat, hogy Jézus Krisztus követője lesz. Ezt az ünnepi alkalmat két év intenzív felkészülés előzte meg. Öröm volt látni, ahogy a konfirmációs órán először kissé bátortalanul részt vevő fiatalokból néhány hónap alatt igazi közösség formálódott, akik örömmel jöttek a gyülekezeti házba hétről hétre. Az első év végén közös kiránduláson vettünk részt a Bakonyban, ami még inkább megerősítette a közösséget. Mindkét felkészítő évben több konfirmandus hétvégén vettünk részt a másik csoportba járó konfirmandusokkal és az ifisekkel. Ezek az alkalmak nagyon meghatározóak voltak. A közös hógolyózás decemberben, a levélírás Jézusnak májusban, ami erősen hatott a fiatalok Istennel való kapcsolatára.

A Mécsesstartók táborban többen is részt vettek nyáron, ami még inkább elmélyítette és megerősítette mindazt, ami e két éves előkészítőn a fókuszban volt: Isten szereti őket, és ha Jézust követik, teljesen átforgalmazódik az életük.

Tizenhét fiatal, akik megismerték Istent, és megélték a keresztyén közösség erejét. Bízunk benne, hogy ez számukra nem két év kényszerűség volt, hanem elindultak a hívő keresztyének útján. Istené legyen értük a hála!

Gyülekezeti kórusunk a REND-en

A „Református Egyházi Napok Dunántúl” háromnapos rendezvénysorozata mindig lehetőséget biztosít a gyülekezeti kórusok fellépésére.

Sélyei István Énekkarunk is állandó szereplője a dunántúli reformátusok nagy találkozójának. A helyzet annyiban változott, hogy most (ahogy két éve Pápán is) nem szerepeltek külön a kórusok, csak az összkar adott koncertet, illetve a szombat délutáni istentiszteleten is énekelt.

A kisebb kórusok, így mi is, külön készültünk az idén Tatán lebonyolított nagy eseményre. Tatai Márta – új kórusvezetőnk – irányításával vettük át a műveket. Az utolsó két próbán már kiegészültünk a Veszprémből és Balatonalmádiból érkezett kórustagokkal, illetve inentől kezdve Veresné Petrőcz Mária dirigálta a már majdnem teljes összkart. Végül Tatán még a kaposváriak, nagykanizsaiak, komáromiak csatlakoztak hozzánk, és így jött létre az egyházkerületi énekkar.

Június 22-én délelőtt még volt egy fásasztó összpróbánk, aztán délután 3 órakor adtunk hangversenyt a református templomban. A szépszámú hallgatóság előtt előadtuk a: *Hálát adok Uram; Ó, áldott Szentlélek; A*

sötétség szünni kezd már; A menybe' fenn... című kórusműveket. Az összkar után még a szintén Veresné Petrőcz Mária vezette veszprémi Cantabile Énekegyüttes szólaltatta meg a szebbnél szebb zoltárokat és dicséreteteket.

A délután 5-kor kezdődő (egy héttel később a Duna TV által is bemutatott) istentiszteleten pedig a fűvósokkal együtt szólt az *E földön,*

ti, minden népek kezdetű 100. zsoltár. Megható és egyben felemelő érzés volt együtt zengen az Úrnak a mintegy száz főből álló kórusban, s hirdetni a zene segítségével, hogy élni jó!

Reméljük, hogy énekkarunkkal még megélhetünk hasonló lélekmelző pillanatokat.

Kövy Rózsa

Állandó heti gyülekezeti alkalmak

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban vannak, a templomi alkalmakat külön jelezzük.

vasárnap 10:00 istentisztelet
(templom)

vasárnap 10:00 gyermek-istentisztelet

hétfő és péntek

11:00 Ép testben ép lélek csoport

hétfő 17:00 Forrás kör

18:00 Énekkari próba

szerda 10:00 Korban gazdagok köre

17:00 Felnőtt bibliakör

18:00 Főnix csoport

csütörtök 10:00 Baba-mama kör

18:00 Bárka kör, Mécses kör

péntek 18:00 Férfikör (kéthetente)

szombat 14:00 IFI óra (kéthetente)

Állandó havi gyülekezeti alkalmak

hónap első kedd 9.15 és 10.00

Istentisztelet a Barát utcai idősek otthonában

hónap első kedd 16.30

Nőszövetségi Bibliaóra
(Immánuel Közösségi Ház)

hónap harmadik csütörtök 10:30

Istentisztelet a Vörösmarty úti idősek otthonában

hónap utolsó szerda 10:30

Istentisztelet a Teveli úti idősek otthonában

Mécsesstartók családi tábor

„*Ne féljeteK!*” – ez volt a mottója az idei nyári tábornak, ami idén, szakítva az előző öt év helyszínével, Fekesőtárcány helyett a vépi Kisalföldi ASzC Mezőgazdasági Technikum volt mind a 199 táborozónak az otthona a július 8-tól 14-ig tartó héten. A hétfői megérkezés, szállásfoglalás és a nyitóáthítat után sor került az első izgalmas programra, a csoportbeosztásra. Az idén a Miklósi Koppány vezette első esti ismerkedős játék eltért az előző éveiktől, mivel idén a feladatok: harminc különböző embertől különböző feltételekkel kellett aláírást gyűjteni, születési év szerint kellett növekvő sorba állni anélkül, hogy megszólalnánk, és ki kellett számolni a csoport összmagasságát, összéletkorát, összes táborainak számát és hasonlókat, de úgy vettem észre, hogy mindenki nagyon élvezte a programot. A keddi reggeli áhítat után Böröczky Attila előadását hallgattuk meg „*Ne féljeteK! Legyetek szerelmesek!*” címmel, ami a kis közösségek fontosságáról és Isten irántunk érzett és tanúsított hűségéről és elkötelezett szeretetéről szólt. A kiscsoportokban mint mindenki, mi is a félelmeink és vágyaink felírásával kezdtünk, majd pedig ebédig az előadást és egy bibliai részt elemeztünk ki. Délután még az önerejű ismerkedés és a hely feltérképezése volt a program, valamint az iszonyú meleg ellenére a kosárpálink is fel lett állítva, néhány ifis fiúnak hála. Szerdán reggelre annyira összeszokott a zenekar is, ahol kürt, trombita, klarinét, dob, basszusgitar és zongora mellett idén debütált egy harmonika és egy cselló is, így a 99. ének alatti taps és ének sem tudta őket elnyomni, részben a hangosításnak is köszönhetően. Majd ismét Böröczky Attila tartotta az előadást, „*Ne féljeteK! Legyetek tökéletesek!*” címmel.

Beszédében elhangzott a szállóigévé vált „*A kommunikáció tartalmát a befogadó fél határozza meg.*” mellett három történet: Visky András *Kitelepítés* című művéből az apjái és a börtöné, Kovács András Péter tolmácsolásában József és a Mária elbocsátásával kapcsolatos dilemma, majd végül a kitartásáé annak ellenére, hogy azt mondják, „*Angyal, mi?*”, és Balázsé is, aki addig nem nagyon kereste a kapcsolatot Istennel, de egy agyदानatműtétekből lábadozott egy tíznapos bakonybéli lelkigyakorlaton, és Isten azt üzenté neki, hogy „*Ne féljen meghalni.*”, ő végül azt kérte, hogy Bakonybélben temessék majd el, és ez így is lett. A fő üzenet hiába volt az, hogy legalább abban legyünk jók, hogy nem vagyunk tökéletesek, az utolsó történet szomorúsága, ugyanakkor megnyugvása rányomta a bélyegét a kiscsoportos beszélgetésekre, ahol pont a tökéletes világunkat kellett leírni, és szintén az előadás és az ige megbeszélésével zárult. Este azonban az áhítat után ismét megrendezésre került Böröczky Attila vezetésével a hatalmas Just Dance party, ahol a felsőtárcányinál nagyobb „parketre” szükség is volt, mivel elég sokan eljöttek táncolni, akik közül szintén szép számmal voltak azok, akik csatákra izzadva mentek átöltözni a másfél órás mozgás után. Csütörtökön – ahogy az eddigi táborokban is – két plusz egy program közül lehetett választani: 108-an Miklósi Koppány vezetésével szombathelyi városnézésen vettek részt, 32-en Kopeczky Péterrel mentek túrázni Velemtől az Írott köre, majd vissza, a többiek pedig a táborban maradtak. Pénteken Gergő bácsi előadásán voltunk jelen, aki a „*Ne féljeteK! Bátran beszéljeteK!*” cím alatt mondott sok elgondolkodtató dolgot arról, hogyan hívta őt el, és hogyan adja Jézus nekünk az erőt és a józanság lelkét, hogy úgy beszélhessünk róla, mint a samáriai asszony. A délelőtti csoportfoglalkozásokon az ige- és előadás átbeszélés előtt mindennapi bizonyágtevős helyzetekkel foglalkoztunk, bár a minden este kiálló bizonyágtevők is jókat mondtak. Az esti áhítat után pedig egy fergeteges karaoke est vette kezdetét, ahol szinte minden korosztály képviseltette magát. Szombaton Miklósi Koppány adta elő a „*Ne féljeteK! Bocsássatok meg!*” címre hallgató előadását, amiben azt fejtette ki, hogy megbocsátás nélkül nincs jövő, és végigvezetett minket a bosszú körének huszonkettes-csapdajellegén és a megbocsátás körén is – ami igazából nem is kör. Az utolsó előtti kiscsoportos

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

témafeldolgozáson a megbocsátás kérdéseinek határát feszegettük, majd megtárgyaltuk az előadást és a kapott bibliai ígét. Este egy rendhagyó, verses formájú hitvallás és az áhítat után kezdetét vette a mindenki által nagyon várt Görbe Tükör Est, ahol szerintem eddig rekordszámú csoport parodizálta ki a vezetőjét, a négy előadót, és a minden áhítaton éneklésekor közelégedetlenséget kiváltó 122. éneket is. Majd a nevetés után egy búcsú félórás Just Dance és éjszakába nyúló beszélgetések kezdődtek, jelezvén, hogy minden tábor a végén a legjobb, csak ne kellene hazamenni... De ahogy eljött a vasárnap, úgy kellett összepakolni, felvenni a tábori pólót, részt venni a keresztelővel tarkított záróistentiszteleten és egy utolsót közösen ebédelni. Azonban a nagy közös csoportkép elkészülte előtt minden kiscsoport elbúcsúzott egymástól és a vezetőjétől, majd kiosztották (legalábbis nálunk, konfi-ifiseknél) a kedves üzeneteket általában név nélkül tartalmazó személyre szóló lapokat, amire az egész csoportban bárki írhatott. A búcsú érzelemdússága, a szép és kedves szavak, valamint az együtt töltött meghatározó erejű egy hét hatására sokunk szeme nem maradt szárazon, amikor útjaink elváltak. Egyvalamit azonban zárásképpen meg kell jegyezmem: biztosan állítom, hogy az évnek a legjobb hetét töltöttük most Vépen, az új barátságoknak és a jó közösségnek hála az egyik, ha nem a legjobb tábor volt az idei! Már most várjuk a következőt, és jövőre tárt karokkal várunk mindenkit vissza!

Kopeczky Bence

Kedves Olvasó!

Az alábbiakban Steinbach József egy régebbi igehirdetését olvashatja

STEINBACH JÓZSEF a Magyarországi Református Egyház Dunántúli Református Egyházkerületének püspöke; a Magyarországi Református Egyház zsinatának lelkési elnöke.

Veszprémben született 1964. június 21-én. Édesapja Steinbach József, édesanyja Brösztl Klára, mindketten a Herendi Porcelángyárban dolgoztak. Felesége Cenkvári Klára szociálpedagógus, házasságukból két lányuk született: Sára (1992), és Borbála (1994). Öccse, Steinbach Attila (1968) szociálpedagógus és zeneterápiával foglalkozik. A szentgáli református templomban keresztelték, és ott is konfirmált 1977-ben.

Az általános iskolát Herenden végezte, majd Balatonfüreden a Kertészeti Szakközépiskolában érettségizett 1982-ben. Ezt követően két évet dolgozott Veszprémben, majd 1984-től másfél év katonai szolgálatot teljesített.

A Budapesti Református Teológiai Akadémián 1990-ben és 1991-ben tette le a lelkészképesítő vizsgáit, megszerezve ezzel a református lelkési oklevelet. A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán 1990-ben középiskolai református vallásstanári oklevelet szerzett, majd a Veszprémi Egyetem Bölcsészettudományi Karán, antropológia-etika-társadalomismereti szakon 2008-ban diplomázott. A Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi karának doktori Iskoláját 2012-ben végezte el, a doktori címet 2019-ben nyerte el. 2023-tól a Pápai Református Teológiai Akadémia címzetes egyetemi tanára.

1990. augusztus 1-től rendelték ki segédlelkési szolgálatra a Balatonalmádi-Balatonfüzfi Református Társegyházközségbe, ahol azóta is szolgál. A gyülekezet 1991-ben választotta lelkipásztorává.

Lelkési szolgálata mellett 1999-től óraadó tanár a Pápai Református Teológiai Akadémia Gyakorlati Teológiai Tanszékén, szakterülete a homiletika.

Rendszeres előadó a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karán és különböző konferenciákon is. Gyakran végez evangelizációs szolgálatokat gyülekezetekben és intézményekben, valamint részt vesz a Doktorok Kollégiuma gyakorlati teológiai szekciójának munkájában is, ahol 2002 óta évente tart szakmai előadásokat.

Az évek során több tisztséget is betöltött: 1996-2000 között egyházmegyei missziói előadó volt a Veszprémi Egyházmegyében; majd 1996-tól egyházmegyei tanácsos, 1998-tól egyházkerületi tanácsos. 2002-től egyházmegyei lelkési jegyző, 2006-tól egyházmegyei lelkési főjegyző, majd 2007-től egyházkerületi lelkési főjegyző. 2009-től az egyházkerület püspöke; 2012-től a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke. 2024. április 24-én a Magyarországi Református Egyház zsinata lelkési elnökké választotta.

Rendszeresen publikál teológiai szaklapokban. Igehirdetéseket, bibliameditációkat; homiletikai szaktanulmányokat, fotómeditációkat és novellaszilánkokat jelentet meg. A Dunántúli Református Egyházkerület kiadásában megjelent számos kötet szerkesztője, társszerkesztője. 2009-től 2022-ig vezette a Reformátusok Lapja hasábjain az Ige mellett rovatot.

A korszakos jelentőségű lelkipásztor, Farkas József életművének gondozója.

Díjai, elismerései:

- Balatonfüzfi díszpolgára (2010. augusztus 20.)
- „Balatonalmádi Városért” Érdemrend (2014. augusztus 20.)
- A Magyar Érdemrend középkeresztje (2018. március 15.)
- „Balatonfüzfi Városért” Érdemrend (2020. augusztus 20.)
- Pápai Református Teológiai Akadémia, címzetes egyetemi tanár (2023. július 1.)

Találkozás az Úrral – Mélyebben az erőtlenségben

„De Ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségemmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem.”

/2Korinthus 12,9/

Találkozni az élő Istennel, üdvözítően életfontosságú. Egyedül ez az egyetlen megoldása az életünknek. Erről szólt egy héttel ezelőtt az igehirdetés. Akkor megállapítottuk azt, hogy olyan üdvörténeti korszakban élünk, amelyben az Úrral találkozni elsősorban nem

jelenésekben, nem rendkívüli látomásokban, nem közvetlen isten-élményekben lehetséges – noha az Isten, rendkívüli esetekben ma is adhat ilyeneket –, hanem közvetett módon, az Ő Igéjén keresztül, az Ő Igéjére figyelve, afelett elcsendesve, azt tanulmányozva; a gyű-

lekezet közösségében, a családban és a belső szoba csendjében. Tehát találkozni az Úrral, először is azt jelenti, hogy elmélyülünk az Ő Igéjében: Mélyebben az Isten Igéjében!

Folytatva az igemagyarázatot, maradjunk meg az Úrral való életfontosságú találkozás fő gondolatnál!

Az Úrral úgy lehet ma találkozni, hogy miközben Isten Igéjére

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

figyelünk, elmélyülünk a saját erőtlenségeink tudatában. Erről szól az apostol is, mégpedig nagyon nyíltan és őszintén! Amikor Korinthusban a gyülekezet tagjai egymással versengtek, hogy ki az igazabb és nagyobb hívő, ezért többek között rendkívüli istenélményekkel dicsekedtek, akkor az apostol az erőtlenségeivel és a gyengeségeivel dicsekedett. Figyeljük meg, hogy milyen kitárulkozó, őszinte módon szól az apostol a saját erőtlenségeiről.

Vegyük végig, hogy miként tárja mindezt eléink az apostol! Az apostol arról ír, hogy tövis adatott a testébe, hogy el ne bírja magát. Igen, az erőtlenség Isten választottjait alázatban tartja, az Úrhoz vezet, az Úrnál tartja, megerősíti az Úrban! Vegyük komolyan, hogy az apostol testébe adatott tövis! Itt valami testi fájdalomra, betegségre, gyötremre utal az apostol, aminek természetesen lelki hozadéka is van. Sokszor elmondtuk már, ha gyöttrődik a test, akkor abba belesajdul a lélek is; és ha fáj a lélek, akkor abba belebetegszik a test is. Ezek elválaszthatatlanok egymástól. Itt, most, elsőrenden egy testi betegségről van szó: tövis adatott az apostol testébe. Gondoljunk bele abba, hogy az apostol úgy végezte hatalmas szolgálatát, úgy járta végig az akkor ismert világot három missziói útján, hogy folyamatosan valami testi fájdalom gyötörte, ami több, mint egy rossz közérzet, ami egy állandó testi szenvedés, gyötrem.

Az apostolnak tövis adatott a testébe. Az apostol hozzáteszi: „Háromszor is kértem az Urat, hogy vegye ki ezt a tövist a testemből!” Az apostol imádkozott a gyógyulásért: „Uram, ha egészséges lennék, akkor mennyivel frissebben, elevenebben hirdethetném az evangéliumot, a krisztusi örömhírt!” Háromszor is imádkozott az apostol azért, hogy könyörüljön rajta az Isten, és adjon neki gyógyulást. Ez a „háromszor” kifejezés nemcsak szó szerint értendő, hanem szimbolikus értelmű is. Persze jelentheti

azt is természetesen, hogy háromszor, hosszabb időn, időszakoson keresztül, koncentráltan imádkozott, böjtölt az apostol a gyógyulásáért. A „háromszor” kifejezést lehet úgy is érteni, hogy háromszor, azaz harmincháromszor, sokszor, folytonosan könyörgött gyógyulásért, és az Úr mégsem adott neki gyógyulást. Később halljuk majd, hogy milyen feleletet adott az élő Isten az apostolnak, könyörgéseire. De most még ne szaladjunk ennyire előre! Tövis adatott az apostol testébe, imádkozott gyógyulásért, háromszor, sokszor, folyamatosan; és nem adatott gyógyulás.

Estéknként egy keresztyén televíziós csatornán hallhatunk keresztyén bizonyágtételeket, afféle amerikai módra. Ezekben a bizonyágtételekben sablonosan, újból és újból ilyenekről van szó: „Beteg voltam, megkötozött voltam, alkoholista voltam, drogos voltam, beteg voltam, rákos voltam, aztán megtértem. Éppen azt a televíziós csatornát nézve, az ott elhangzott egyik bizonyágtétele hallgatva tértem meg, amiben most ez a bizonyágtétel is elhangozhat. Amikor megtértem, akkor testben és lélekben, egészen megújultam, csodát tapasztaltam, mert a konkrét testi bajomból is egyszerre meggyógyultam!” Igen, az Isten ma is tehet csodát, Ő ma is ad csodás gyógyulásokat. Sokan meg is tapasztaltuk már ezt. Ő ma is ad, ma is adhat gyógyulást. Ez így van, de ezek a csodák nem automatikusak, nem kieszközölhetők, hanem a szuverén Úr tökéletes döntésén, akaratán múlnak. Úgy gondolom, hogy az efféle bizonyágtételek nem méltók az Isten ügyéhez. Ezek inkább egy reklám, vagy show-műsor kategóriáit képezik. Gyakran nem is építenek, hanem éppen rombolnak az ilyenek. Az apostol sem erről beszél: „Tövis adatott a testembe, könyörögtem, és nem kaptam gyógyulást az Úrtól!” Tövis adatott az apostol testébe, folyamatos testi, és ebből következő lelki gyötrem kínozza, hogy el ne bizakodjon, és erőtlenségének tudata az Úrnál tartsa, folyamatosan az Úrral találkoztassa őt.

Az apostol is majdnem eljutott odáig, hogy kimondja: „Uram elég volt, nem bírom tovább így!” Az „elég” kifejezés szerepel a mai igeszakaszban. Bocsánat, most szándékosan kiragadom ezt a kifejezést, egy gondolat erejéig, az összefüggésből, mert a Bibliában az „elég” kifejezés máshol így szerepel.

Ahogy Illés mondta: „Elég volt Uram, vedd el az életemet!” (1Királyok 19,4)

Az egykori német kancellár, még a 70-es években, a „Frankfurter Allgemeine Zeitung” hasábjainak vezércikkében így nyilatkozott, lemondása okát indokolva: „Fáradtság és undor”. Azaz: „Elég volt, nem bírom tovább!” Sokféle tövis sérthet fel bennünket, testben és lélekben, és gyakran nem adatik enyhülés, válaszként a könyörgéseinkre, melynek nyomán eljuthat az ember odáig, hogy elege lesz...

Nem kerülöm meg az itt olvasható nehéz tagmondatot, hiszen az igehirdetés egyben igemagyarázat is, hogy a nehéz igeverseket is értsük. Ugyanakkor ez a magyarázat már az evangélium felé visz. Tehát, egy nehezen érthető tagmondatot olvasunk itt, ebben a szakaszban: Az apostol megemlíti, hogy a Sátán angyala, a gonosz küldötte meggyötörte őt. Tövis adatott az apostol testébe. Ez azt jelenti, hogy Isten adta ezt a tövist, de a gonosz közben meggyötörte őt, ebben az állapotában. Valóban, eljuthatunk odáig, hogy a gyötrelmekben kétségeink támadnak. Ez mindig a gonosz műve.

Jöjj Urunk, Jézus Krisztus, növeld a mi hitünket, hogy el ne hagyjon bennünket az a bizonyosság, miszerint bármi történik az életünkben, az Tetőled nehezdedt ránk, akkor is, ha az adott helyzetben nem értjük az okokat, mert egykor majd megértjük azokat! Jöjj Urunk, Jézus Krisztus, növeld a mi hitünket, hogy belássuk, Isten hívő népének életében, és az egyes hívő ember életében, nincsenek véletlenek; hanem minden a mi

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

javunkat szolgálja! A gonosz meggyötörhet, hogy kétségeskedjünk. Ezért jöjj Urunk, adj nekünk erőt, hogy mindig elhiggyük, minden a Te kezedből érkezik, mert Te vagy az események Ura is, így nem démoni erők hatása alatt vagyunk, mint a Te gyermekeid, hanem Te teszel bennünket próbára, hogy aztán megeleveníts minket! Köszönjük, Urunk az erőtlenségeket, amelyekkel alázatban tartasz bennünket, és ezáltal Tenmagadhoz vezetsz, kergetsz bennünket és Tenmagadnál tartasz minket életünk végéig!

Találkozni az Úrral, ezt jelenti: Mélyebben az erőtlenségeink tudatában! Ezután gyönyörűségesen folytatódik az Ige. Ezeket az üzeneteket vigyük majd haza! Isten nem hagy bennünket erőtlén állapotunkban. Ő elküldte érettünk egyszülött Fiát, Jézus Krisztust. Mélyebben az erőtlenségben, hogy mélyebbre jussunk az erős, megváltó Jézus Krisztusba vetett hitünkben! Mi magunk erőtlének vagyunk, de a mi Megváltónk erős, aki legyőzte még a halált is. A megváltás az, hogy a halálosan erőtlén ember részesül a feltámadott Jézus Krisztus erejéből. Nézzünk fel minden erőtlenségeinkből a Megváltó Jézus Krisztusra! Mélyebben Jézus Krisztusban, akiben Isten megmutatta erejét, mégpedig az ember Jézus erőtlenségének erejében.

Isten megmutatta erejét Jézus embervoltának erőtlenségében, mert Jézus mindenben hasonlóvá lett hozzánk, kivéve a bűnt. Gondoljuk át az evangéliumok leírásait. Jézus ugyanúgy éhezett, szomjazott, elfáradt, ugyanúgy kísértést szenvedett, gyötrelmeket élt át, akárcsak mi, a Gecsemáné kertjében Ő is imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem a szenvedést!”, de Isten nem vette el tőle a szenvedés poharát. Ő is meghalt... Isten ereje megmutatkozott Jézus emberségében.

Mélyebben Jézus Krisztusban, akiben Isten megmutatta erejét, mégpedig az Isten-ember Krisztus

erejében, hatalmában. Jézus Krisztus ereje megmutatkozott az Ő istenségében, mert Ő egyszerre volt Isten és egyszerre volt ember. Jézus Krisztus: Isten-ember. Ez Jézus Krisztus kettős természete. Jézus Krisztus ereje megmutatkozott az Ő hatalmában. Jézus Krisztus isteni erővel engedelmesen végigjárta azt az utat, amit az Isten kijelölt számára. Ő, isteni erővel, egyetlen egyszer sem mondta azt: „Uram, elég volt!” Ez az isteni hatalom nem hagyta Őt a halálban, hanem feltámasztotta Őt a halálból, ezzel igazolta, megpecsételte Isten, Jézus Krisztus megváltó halálát. Jézus Krisztus legyőzte a halált. Ő legyőzött minden erőtlenséget és megadta életünk egyetlen és örök megoldását.

Mélyebben a Jézus Krisztussal való közösségben! Az erőtlenség azért adatik nekünk, hogy ezt az erős Jézus Krisztust behívjuk az életünkbe és vele közösségbe kerüljünk. Mélyebben az erőtlenségben és mélyebben Krisztusban! Csak az erőtlén ember döbben rá arra, hogy bizonyos helyzetekben már nincs más megoldás, nincs más lehetőség, nincs más gyógyír, csakis egyedül a Megváltó Jézus Krisztus, az Ővele való közösség gazdagsága. Ez a közösség egyszerre szenvedés-közösség, de ugyanakkor győzelem-közösség, az Ő halálában és feltámadásában való részesedés, de mindig a győzelemé a végső szó. Ez az „unio mystica cum Christo”, ez a titokzatos közösség a Jézus Krisztussal.

Mélyebben az erőtlenségben és mélyebben a mi erős, megváltó Urunkban, az Úr Jézus Krisztusban! Nem öröm szenvedni. Beteg az, aki szeret szenvedni, de aki szenved, az Jézus Krisztushoz kerülhet közel. Pál ennek a közelségnek, ennek a közösségnek örül, nem a szenvedésnek. Nem öröm szenvedni, de a szenvedés az Úrnál tartja az Isten gyermekeit, és az Úr közelsége öröm. Olyan ez a közösség, mint amikor a téli, hideg időszakban a jég ráhagyatkozik az alatta lévő vízre, amiből lett. Néha kellenek a hideg, rideg időszakok, a próbatételek, amelyekben egyszerre megtapasztalja az ember a

maga erőtlenségét, ugyanakkor az Isten erejét is. Ezek az élet-hidegek, az Úrral közösségben, szilárdá keményítenek bennünket, mint a hideg a vizet jéggé keményíti, közösségben a vízzel, amiből vétetett, de ez a jég nem beszakad mások alatt, hanem annyira szilárd, hogy hordoz másokat, boldog korcsolyázókat... A reménységünk pedig az, hogy eljön majd az olvadás ideje, és visszatérünk az Úrhoz, aki elküldött minket ebbe a világba. Ott nem lesz hidegség, ridegség, erőtlenség... Egy tavaszi példát is említek. Olyan ez a Jézus Krisztussal való közösség, mint amikor a tavirózsa ráhagyatkozik a vízre, miközben gyökereit mélyen beleereszti a vízbe, amelyből felszívja a táplálékot, hogy gyönyörűségesen virágozzon. Jézus Krisztussal való közösség: szenvedés-közösség és győzelem-közösség, amelyben a győzelemé, a reménységé, az öröme a végső szó.

Találkozni az Úrral, a mai igeszakasz szerint, ezt jelenti: mélyebben az erőtlenségekben és mélyebben a feltámadott Jézus Krisztusban, részesülve az Ő megváltó halálában és feltámadásában; Ővele közösségben lenni, ebben a közösségben folyton megerősödni. A Jézus Krisztussal való közösség áldásaként el tudjuk mondani: „Mindenre van elég erőnk a Krisztusban, aki minket megerősít,” (Filippi 4,13)

A mai Igében ugyanezt fogalmazta meg az apostol, hiszen amikor könyörgött és kérte a gyógyulást, akkor választ kapott az Úrtól; mert Ő nem hagyja könyörgéseinket és kéréseinket válasz nélkül, csak az Ő akarata szerint teljesíti azokat. Az Úr akarata pedig tökéletes akarat. Az apostol azt a választ kapta az Úrtól, és ezt a választ kapjuk mi is: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm, a te erőtlenséged által éri el célját.” A mi erőtlén életünket tehát betölti a mi Urunk, Jézus Krisztus ereje, és erőtlenségünkben az Ő erejével tud bennünket használni, az Ő dicsőségére és sokak javára.

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

Már nem azt mondjuk ettől kezdve, a Jézus Krisztussal való közösségben: „Annyi minden ért már, elegendem van!” Hanem valljuk és megtapasztaljuk a csodát: „Mindenre van erőm a Krisztusban; elég ez az erő, mindenre elég ez az erő; elég az Úr kegyelme, mert a mi életünk erőtlenségét betölti az Ő mennyei erejének gazdagsága.” Mindenre van erőm! Mit jelent ez a „mindenre”? Gondoljunk nehéz időszakainkra: visszatekintve azokra, gyakran azt kérdezzük: „Hogyan tudtuk mindent akkor végigcsinálni?” Ezt jelenti a mindenre. Egy adott helyzetben, amikor kell, ad az Úr erőt. Nem arról van szó, hogy mindent kibírunk, hanem azt jelenti, hogy mindenre van erőnk, amihez az Úr erőt ad. Ő nem engedi el a kezünket, nem terhel erőnk felett, kellő időben hazahív majd... Mindenre van erőnk, amire Isten elhív bennünket. Több prédikációban szoltam már arról, hogy mit jelent ez a „mindenre”. Most is megkísérlek néhány választ adni a kérdésre, de ez messze nem teljes. Nézzük tehát, mi mindenre elég az Isten ereje, és az Isten megváltó erejéből fakadó kegyelme, az életünkben! Először is az Isten megváltó erejéből fakadó krisztusi kegyelme elég arra, hogy megbéküljünk az Istennel. Ez azt jelenti, hogy bármi ér bennünket, ezzel az isteni, elégséges kegyellemmel ki tudjuk mondani azt, amit Jézus Krisztus is kimondott az Atya előtt: „Igen Atyám!” Ez azt jelenti: „Atyám, elfogadok mindent a Te kezedből, legyen minden a Te akaratod szerint, hiszen Teneked van igazad és minden úgy van jól, ahogy az a Te kezedből érkezik. Hitben járva minden az én javamat és üdvösségemet szolgálja, még ha most nem is értem, még ha most kétségek is gyötörnek.” Igent mondani az Atya akaratára, megbékülni az Atyával: erre elégséges ez az erő és ez a kegyelem.

Aztán az Isten megváltó erejéből fakadó krisztusi kegyelme elég arra, hogy megbéküljünk önmagunkkal. Aki megbékült önmagával, aki rendben van önmagával, az tud

szolgálni, az tud adni másoknak. Sokszor beszéltünk már erről. Sokszor olyan szétesett, rendezetlen az életünk, a gondolataink, a személyiségünk. Igent mondani az Istenre, az Isten akaratára, és ezáltal igent mondani önmagunkra. Igent mondani önmagunkra! Igent mondani az Istentől kapott kereteinkre, lehetőségeinkre! Igent mondani önmagunkra! Igent mondani az Úrtól kapott feladatainkra, amiben igenis megtapasztaljuk, hogy egy adott ponton a lehetetlen válik lehetségessé. Én magam is annyiszor megtapasztaltam ezt a csodát. Gyakran kérdezem magamtól, idő hiányában, és sok más ok miatt: „Miként fogom ezt és ezt a feladatot teljesíteni; hogyan fogom ezt és ezt az előadást megtartani; lesz-e időm, figyelmem, ihletem az egyes igehirdetésekre, szolgálatokra felkészülni; adatik-e bölcsesség a problémás helyzeteket kezelni?” Valahányan gondoljunk a saját, hasonló kihívásainkra! Vegyük észre a csodákat! Az Úr, kellő időben a segítségünkre siet, és az Ő „erős kegyelme” megoldja a problémát, így ami lehetetlennek tűnt, az Óáltala lehetségessé válik. A tanítványok, a csodálatos halfogás során tapasztalták meg mindezt, csak engedelmesen ki kellett tartaniuk: „Uram, egész éjszaka halásztunk és semmit nem fogtunk. Most nappal van, amikor szinte semmi esély a fogásra, de a Te szavadra kivetjük a hálót!” Igent mondani önmagunkra; igent mondani a határainkra és a feladatainkra, amelynek során megtapasztaljuk, hogy a lehetetlen is lehetségessé válik az Isten erejével. Igent mondani önmagunkra! Igent mondani az örömeinkre és a kudarcainkra! Igent mondani önmagunkra! Igent mondani a terheinkre! Ez az igent mondás a terheinkre, azt is jelenti, hogy letesszük azokat a terheket, azokat a batyukat, amelyeket nem az Isten helyezett ránk, hanem mi hordjuk azokat engedetlenül, rögeszmésen, folyamatosan. Ezért nincs erőnk hordozni azokat a terheket sem, amelyek viszont az Isten akaratát által nekünk kirendelt porciónk. Csomó terhet hordozunk, amit engedetlenül hordozunk, és már régen letehetett volna azokat.

Aztán az Isten megváltó erejéből fakadó krisztusi kegyelme elég arra, hogy megbéküljünk a másik emberrel, hogy igent mondassunk a másik emberre. Igen, elég az Úr kegyelme, hogy igent mondassunk az Isten akaratára, igent mondassunk önmagunkra, és igent mondassunk a másik emberre. Itt adottak azok az úgynevezett „koncentrikus körök”, amelyek alapján meghatározhatjuk a másik embert: Igent mondani a szeretteinkre; aztán igent mondani a Krisztusban testvérré, az atyámfiaira, a felebarátra; majd igent mondani minden emberre, aki körülöttem él. Nem a másik ember hibáira, bűneire mondunk igent, hanem magára az emberre. Igent mondani a másikra azt jelenti, hogy én teszem meg feléje az első lépést, én kezdeményezek, én mutatom ki a szeretetemet, a kedvességemet, a bátorításomat; én próbálom megérteni a helyzetét; én kérek tőle bocsánatot egy konfliktushelyzetben; én tudok visszalépni a megoldás érdekében. Szinte képtelenek vagyunk ezekre! De elég az Úr kegyelme, hogy megbéküljünk Istennel, megbéküljünk önmagunkkal és megbéküljünk a másik emberrel.

Ugye milyen gyönyörű ez az Ige? Nekem is nagyon fontos volt, személy szerint, ezeket újból végiggondolni... Mindenre elégséges Isten ereje és kegyelme, amire az Ő akaratát szerint szükséges, hogy elég legyen. Mindenre van erőnk, amire Isten elhív bennünket. Pál apostol erőtlenségén keresztül is mi mindent elvégzett az Úr!

Találkozni az Úrral üdvözítően életfontosságú! Most elsősorban ne rendkívüli jelenéseket várjunk, hiszen találkozni az Úrral úgy lehet, ha elmélyülünk az Ő Igéjében és elmélyülünk az erőtlenségeink tudatában, melynek nyomán Jézus Krisztus ereje, az Ővele való közösségben átjárja az életünket, és megtapasztaljuk a csodát!

Mélyebben az Igében, mélyebben az erőtlenségben, mélyebben Jézus Krisztus kegyelmében! Isten felhasználja a mi erőtlén életünket a következő héten is, és szívünk utolsó dobbanásáig. Úgy legyen!

Interjú**A Szeretethimnusz küldetése**

Gyülekezetünkben 2024 szeptemberétől 2025 júniusáig hatodéves gyakornokként szolgál Miklósi-Hosszú Zita. A hatodév olyan gyakorlati év, aminek keretén belül a teológia végzős hallgatói betekintést nyernek egy gyülekezet életébe, a lelkeszi szolgálatba és mindabba, ami későbbi lelkeszi munkájuk során feladatuk lesz. Zitát sokan ismerik a gyülekezetünkben, hiszen férje, Koppány révén már két éve kötődnek a pápai reformátusokhoz. Sokan a Baba-mama körben vagy a Mécsestartók táborban is találkozhattak vele. Alább egy Zitával készült rövid interjút olvashatunk.

Miklósi-Hosszú Zita vagyok, Budapesten születtem, és ott nőttem fel. A budapesti Madách Imre Gimnáziumban érettségiztem. Szüleim elváltak, édesanyám is és édesapám is újraházasodott, és az új házasságokból született 5 testvérem. Kamaszkoromban a gimnáziumban azonban volt egy verseny a reformációról, amire meg kellett tanulnunk a Szeretethimnust, és elég komolyan bele kellett ásni magunkat a reformátorok életébe és tanításába, ami nagyon megfogott engem. Egyre többet olvastam utána, és megragadott Isten Igéje, az evangélium. Húsvétkor elmentem istentiszteletre a Fasori Református Gyülekezetbe, ahol az ige hirdetés nagyon megszólított engem, és elkezdődött komolyan formálódni a hitem. Jelenleg két kisgyermek édesanyja vagyok, férjem pedig, Miklósi Koppány, aki 2022 júliusától a Kéttornyúlak–Dáka–Nóráp–Borsosgyőr Társegyházközség lelkészeként szolgál és Márkus Mihály esperes mellett egyházmegyei beosztott lelkipásztor, ennél fogva ő is kötődik a gyülekezetéhez.

– Miért a teológiát választottad?

– Mélyen bennem volt a vágy, hogy tanítani szeretnék, így érettségi után az ELTE Matematika szakán folytattam a tanulmányaimat, hogy matematika tanár lehessenek. Azonban nem találtam meg a helyemet, és érzelmileg nagyon mélyre kerültem. Rengeteg imádság, kérdés, visszakozás után felismertem, hogy Istennek más terve van velem. És igent mondtam erre a tervére.

– Hogyan kerültél Pápará?

– 2022 januárjában el kellett hagynunk a Budaörsi Gyülekezetet, így végül a vágyainknak és Isten hívásának is engedve, elhagytuk a Dunamelléki Egyházkerületet, és átjöttünk Dunántúlra, ahonnan egyébként is származott a férjem.

– Mit jelent számodra a hatodéves szolgálat? Milyen feladataid lesznek teológián és a gyülekezetben?

– Nagy lelkesedéssel kezdem ezt az évet. Minden teológus számára ez az év kiemelkedő, hiszen itt már tényleg találkozunk azokkal a kihívásokkal, amikre eddig csak elméleti szinten készültünk. Rendkívül áldott helyzetben vagyok, mivel a pápai gyülekezet egy nagyon élő közösség, így számos lehetőségem lesz arra, hogy betekintést nyerhessek a szolgálatok sokszínűségébe. Ami rendszeres feladat lesz a számomra, hogy van egy-két hittanórám, iskolákban és egy óvodában, illetve részt veszek a Baba-mama klub alkalmak megtartásában. Ezenkívül vasárnapi istentiszteleteken való szolgálat is vár rám. Szeretném minél szélesebb körben megismerni a gyülekezetet, így, ha nem is mindent, de próbálom az év során bejárni a gyülekezet legkülönbözőbb alkalmait. A hatodéves szolgálatomat ugyanazzal a küldetéssel igyekszem végezni, mint ahogy a későbbi szolgálataimat is elképzelem magam előtt. Mégpedig, hogy egyre inkább valósággá válhasson, hogy szeretem az Urat, a mi Istenünket, teljes szívemből, teljes lelkemből és teljes elmémből, illetve, hogy szeressem embertársaimat, mint magamat. És hogy ezt, tudhassák, érezhessék körülöttem, és mindez nem tőlem van, hanem a Szentlélek által.

– Köszönöm a beszélgetést! Isten áldja meg szolgálataidat és családot!

Szakács Gergely

Támogatás

Nagy hála van bennünk, hogy sokan támogatják anyagilag is azokat a célokat, programokat, amiket gyülekezetünk minden évben megvalósít. Köszönjük a sok adományt, amivel a Mécsestartók táborunkat támogatták! Ebből a támogatásból tudtuk két erdélyi fiatal táborozásának részvételi díját fedezni, és ezekből az adományokból, valamint Pápa Város Önkormányzatának segítségével valósult meg viski, kárpátaljai testvérgyülekezetünk tagjainak tábori részvétele.

Köszönjük, hogy a nyár elején meghirdetett gyűjtésünkre sokan adakoztak. Egy csontvelő-átültetésen átesett hittanosunk családjának szerveztünk gyűjtést, akiket lelkileg és anyagilag is nagyon megterhelt ez a beavatkozás és az ezzel járó nehézségek.

Amikor adakozunk, jótékony célra pénzt áldozunk, Isten iránti hálánkat fejezzük ki, hogy van miből adnunk, gondoskodik rólunk. Ezen túl pedig megélhetjük annak az örömét, hogy a mi anyagi segítségünkkel, rajtunk keresztül formálja Isten ezt a világot, építi az Ő országát.

Ha szívesen támogatja ezeket a célokat vagy másra szeretne adakozni, szeretettel várjuk az adományokat! Ezt személyes befizetéssel megteheti a Lelkeszi Hivatalban kedd-péntek napokon 9-12 óra között és csütörtökön 17-18 óra között. Ha inkább utalna, gyülekezetünk bankszámlaszámára tudja ezt megtenni: Pápai Református Egyházközség (Raiffeisen Bank) 12085004-00102657-00100002. A közlemény rovatba kérjük írta be, milyen célra adakozik!

Ha szeretné tudni, hogy Ön, illetve családja mennyi adománnyal támogatta a jótékony célokat, vagy szeretne tájékozódni, hogy ebben az évben fizette-e az egyházfenntartói járulékot, erről szívesen adunk tájékoztatást személyesen a lelkeszi hivatalban nyitva tartási időben. Mivel érzékeny, személyes adatokról van szó, ezért telefonon és e-mailben nem tudunk erről felvilágosítást adni.

Október 25-én, pénteken megy gyülekezetünk küldöttsége Márkus Mihály vezetésével Holtmarosra, hogy a Tulipán gyermekotthonba és a Tulipán Ház Idősek Otthonába vigye el gyülekezetünk adományait. Szeretettel

várjuk a pénzbeli felajánlásokat és a természetbeni felajánlásokat: tartós élelmiszer, tisztálkodó szerek, tisztítószerek, stb.

November 23-án, szombaton Kárpátaljára, Viskre megy gyülekezetünk küldöttsége Szakács Gergely vezetésével. A háború miatt nehéz anyagi helyzetben lévő családoknak juttatjuk el gyülekezetünk adományait. Mivel a magyar-ukrán határon nagyon nehéz természetbeni adományokat átjuttatni, ezért készpénzt viszünk nekik, amiből az ott élő, egyedülálló időseket és a nehéz helyzetben lévő családokat segítik. Élelmiszert és a hétköznapi élethez szükséges dolgokat vásárolnak nekik a gyülekezet munkatársai. Ezen túl pedig a gyermekek karácsonyi csomagjára fordítják a pápaiak adományait. Ezekben a kis csomagokban a háború miatt nem édesség lesz, hanem olyan alapvető eszközök, amik a mindennapokhoz szükségesek, de a háború miatt megdrágultak vagy nehezebben beszerezhetőek (fogkefe, fogkrém, tusfürdő, szappan, stb.).

Köszönjük, ha a fentebb felsorolt célokra és gyülekezetünk állandó kiadásaira adakozik! Istené legyen érte a hála!

Viski testvérgyülekezetünk tagjaival a Mécsestartók idei táborában

Az Édenkert Pápai Református Óvoda élete tavasztól ősziig

Az óvoda életének elmúlt időszaka, ami átölelte a 2023–2024-es nevelési évet, a megismerésről, változásokról és változtatásokról, közösségépítésről szólt. Volt benne sok öröm és sok nehézség.

A tavaszi időszakot rengeteg program tette változatossá.

Húsvét után egyből következett a beiratkozás. A döntés mindig nehéz, különösen most volt az, amikor nagy volt a túljelentkezés. Igyekeztünk igazságosan, az óvoda szellemiségének megfelelően dönteni.

A szürke hétköznapokat színesítették az anyák napi műsorok. Jó ötletnek bizonyult, hogy fényképészt és profi videóst hívtunk, aki pillanatképeket készített a gyermekekről. Így kiváló minőségű fotók, felvételek születtek.

A nagycsoportos gyermekek az Erdei Óvoda programján vettek részt, Monostorapátiába utaztak, ahol ismerkedtek az erdő világával. Májusban meghatározók voltak a csoportok kirándulásai. Ki egész napra, ki csak fél napra utazott el,

mindenképp öröm volt gyereknek, felnőttek egyaránt.

A kibocsátó istentiszteleten meghatározó módon köszöntünk el az iskolába induló nagyoktól. Büszkén viselték batyujukat, amiben az útravaló volt.

A nyár a csoportok összevonásával kezdődött. A nagy meleg miatt, szülői segítséggel tudtunk vásárolni három napernyőt, ami segítette az árnyékolást, illetve párapapával enyhítettük a forróságot.

Közösségünk építésére szolgált a június eleji csendes nap. Ezt imaszóval, közös beszélgetéssel és kirándulással tettük élménydússá. Szükségünk volt erre a kicsit lazább, de mégis programmal átszótt napra.

Újult erővel, bizalommal, szeretettel, Isten áldásával kezdjük a 2024–2025-es nevelési évet.

Kovács Helga

Anyakönyvi hírek**2024. május 1. – 2024. augusztus 31.****A keresztség sákramentumában részesültek:**

„Engedjétek
hozzám jönni a gyerme-
keket és ne tiltátok el Őket
Tőlem...”

Halász Gergő és Bata Flóra lánya, Tamara, Somogyi Róbert és Laman Nikolett fia, Dominik, Szabó Martin és Magasy Petra lánya, Rózabella, Varga István Richárd és Szélig Loretta fia, Beniel Richárd, Szentpéteri István és Benecz Angéla fia, Mátyás, Békefi Csanád és Kálmán Luca lánya, Lilla, Morvai Attila és Takács Mónika lánya, Dorka, Szabó Gábor és Szakács Melitta lánya, Vivien Helána, Zsuponics Márk és Pillér Viktória fia, Benedek, Zsuponics Máté és Gáspár Judit fia, Hunor, Kis Péter és Kacsó-Pápai Annamária lánya, Fanni Julianna, Horváth Bence és Drabik Noémi fia, Lehel Vilmos, Jakab János Gábor és Gulyás Kitti lányai, Hanna és Zsófia, Petró Alex és Kemenesi Hajnalka fia, Iván. **Felnőtt keresztség:** Bakonyi Daniella, Fülöp Tamás.

*Isten áldását kérjük a megkereszteltekre,
hogy növekedjenek lélekkben, Isten és emberek előtt való kedvességben!*

Konfirmáltak:

Adorján Judit, Bakonyi Daniella, Bodzás Hanna, Cserkuti Levente, Élő Barnabás, Farkas Róbert, Goda Lília, Gyimóthy Eszter, Gyurkó Ferenc, Ignác Bianka, Keresztes Mira, Kopeczky Luca, Kovács Kamilla, Nagy Tímea, Patyi Szabina, Strausz Benedek. **Felnőtt konfirmáció:** Fülöp Tamás, Udvardi-Szabó Alexandra.

Isten áldását kérjük konfirmáltjaink életére, kérve, hogy megtarthassák magasztos ígéretüket, hitvallásukat!

Házasságot kötöttek:

Pintér Ádám és Simo Orsolya, Fodor Dávid és Major Ivett Klaudia, Tapsonyi Máté és Szabó Stella Diána, Tóth András és Kovács Nikolett, Hank Benjámín és Pásztor Boglárka, Mórocz Barnabás és Laczkó Zsófia Csenge.

Isten áldását kérjük a fiatal párok életére és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra!

Eltemettük:

Böröczky Sándorné sz. Horváth Emma (85), Császár Gézané sz. Antal Eszter (90), Rózsás Józsefné sz. Szelepcsényi Ilona (78), Takács Lajos (94), Boeckay László Tivadar presbiter (62), Böröczky Jenőné sz. Udvardi Ibolya (81), Lampért Istvánné sz. Dózsa Rozália (85), Benecz Imréné sz. Szabó Irén (94), Máté Gábor Lajos (81), Kovács Ferencné sz. Tóth Mária (91), dr. Szabó Lajosné sz. Gáncs Ida (87), Kardos Sándor (88), Császár Béláné sz. Murai Gizella (88).

*Istenünk vigasztalását kérjük
a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örököké él!*

*Köszönetet mondunk minden testvérünk
adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk életét,
szolgálatát.*

Befizetési, támogatási lehetőségek, számlaszámok

*Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank 12085004-00102657-00100002
Református Eklézsia Alapítvány: OTP Bank 11748045-20017204-00000000*

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy személyi adataik változásáról (különösen a lakcímváltozásról), mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitva tartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel.: 06/89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek.

Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1%-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük, közleményként írja fel nevét, címét
és az EFJ rövidítést. *Köszönjük.*

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA

www.papareformatus.hu

*Várjuk észrevételeiket, hozzászólásaikat,
megjegyzéseiket! Keressék fel!*

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

Programok

Szeptember 29., vasárnap

10:00 Óvodai befogadó istentisztelet és szeretetvendégség

Október 20., vasárnap

10:00 Kollégiumi vasárnap, újbórárt való hálaadó istentisztelet

Október 31.

17:00 Reformáció napi istentisztelet

Október 25-28.

Gyülekezetünk küldöttsége adományokat visz a Holtmarosi Tulipán Gyermekotthonba és a Tulipán Ház Idősek Otthonába

November 1-4.

Gyülekezetünk Sellyei István Énekkara a kovásznai református kórus meghívására Kovásznán szolgál

November 3., vasárnap

Istentisztelet után az Alsóvárosi temetőben felkeressük gyülekezetünk korábbi lelkészeinek, gondnokainak sírjait, és elhelyezzük az emlékezés virágait

November 23-25.

Gyülekezetünk küldöttsége viski testvérgyülekezetünket látogatja meg, és viszi el gyülekezetünk adományait

November 24., vasárnap

10:00 Örökkévalóság vasárnapja, az elmúlt egy esztendőben elhunyt keresztyén testvéreinkre emlékezünk

November 27-29.

17:30 Adventi hitmélyítő alkalmak az Élő Ige éve programsorozathoz kapcsolódva az Ótemplomban. A három alkalmon ígét hirdet Bella Péter, Farkas Gergely és Gilicze Tamás

November 30., szombat

9:00-13:00 Adventi játszóház

December 1., vasárnap

10:00 Advent első vasárnapja, úrvacsorás istentisztelet

December 8., vasárnap

10:00 Kollégiumi vasárnap

December 15., vasárnap

10:00 Óvodai karácsonyi istentisztelet

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 260 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: Balogh Éva, Kopeczky Bence, Kovács Helga, Kövy Rózsa, Szakács Gergely, Varga Jenő.

Grafika: WEB *Szerkesztés:* Balogh Éva

Kiadja a Pápai Református Egyházközség. *Felelős kiadó:* Szakács Gergely lelképásztor

Készült a Kapitális nyomdában 750 példányban.

